

Văn chứng minh

Hãy chứng minh rằng “ Bảo vệ rừng là bảo vệ cuộc sống quanh ta “.

BÀI LÀM

Suốt chiều dài Tổ quốc, từ mục Nam Quan cho tới mũi Cà Mau đâu đâu cũng có rừng. Những cánh rừng đại ngàn Tây Bắc, Việt Bắc, Trường Sơn, miền Đông Nam Bộ... Những khu rừng nguyên sinh Cúc Phương, Cát Tiên, Bạch Mã, Cần giờ, U Minh... là nguồn tài nguyên thiên nhiên quý giá đã tồn tại từ bao đời nay. Tục ngữ có câu “ Rừng vàng, biển bạc”, quả là rừng đã đem lại cho con người những lợi ích lớn lao. Con người không thể sống thiếu rừng, cho nên bảo vệ rừng là bảo vệ cuộc sống của chính chúng ta.

Suốt chiều dài lịch sử dựng nước và giữ nước của dân tộc Việt Nam, rừng gắn bó thân thiết với con người:

“ Núi giăng thành lũy thép dày Rừng
che bộ đội, rừng vây quân thù” (Tố Hữu)

Núi rừng Việt Bắc đã trở thành thủ đô của cuộc kháng chiến chín năm chống thực dân Pháp. Núi rừng Trường Sơn với con đường mòn Hồ Chí Minh đã trở thành huyền thoại của cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước đau thương và oanh liệt.

Trong thực tế, ai cũng biết rừng là nơi cung cấp nguyên liệu làm giấy, xây dựng nhà cửa và vật dụng trong gia đình. Thậm chí, phút cuối của đời cũng nằm trong mấy tấm gỗ của rừng... Cảnh quang đẹp đẽ của rừng cùng với không khí trong lành là cơ sở cho những tua du lịch xanh cho thỏa trí tò mò mà biết bao người muốn khám phá, đem lại cho ta những phút thư giãn tuyệt vời sau những ngày làm việc, học tập căng thẳng.

Rừng còn là kho dược liệu vô giá mà thiên nhiên ban tặng cho con người.

Các loại cây quý hiếm có thể trị được các bệnh nan y thường có trong rừng

sâu. Ngoài ra, từ những cánh rừng già, rừng nguyên sinh ấy còn là nơi nuôi dưỡng của các loài vật quý phục vụ cho con người như hổ, báo, hươu, nai... và cả những động, thực vật nằm trong sách đỏ cũng chọn rừng làm nơi sinh sống.

Nhưng quan trọng hơn hết, rừng chính là môi trường cho loài người, các quá trình quang hợp của cây xanh liên tục xảy ra, cây hút khí cacbonic và nhả ra khí Oxi, một thứ rất cần thiết cho cuộc sống. Đơn giản hơn, rừng chính là “nhà máy lọc bụi tối tân nhất”. Rừng điều tiết khí hậu. Rừng là lá chắn vững chắc nhất, là rào cản đầu tiên trước mọi biến động thiên tai. Rừng cản lũ, lụt, rừng chống sa mạc hóa, rừng ngăn cát, rừng giữ đất giữ nước...

Rừng bị tàn phá sẽ dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống hàng ngày. Diện tích rừng của nước ta ngày càng bị thu hẹp một cách đáng lo ngại, một phần bởi nạn “lâm tặc” phá rừng lấy gỗ quý, làm giàu bất chính, một phần bởi sự kém hiểu biết của người dân địa phương phá rừng lấy đất trồng trọt. Cũng cách làm thô sơ, lạc hậu như đốt rừng, làm nương rẫy, đốt ong lấy mật... chỉ sơ ý một chút là gây ra tổn hại khôn lường, hàng ngàn hecta rừng nguyên sinh bị cháy rụi, hàng ngàn động vật bị tiêu diệt, sự cân bằng sinh thái bị phá vỡ... thế mấy trăm năm nữa mới khôi phục lại được những cánh rừng như thế ?

Khai thác rừng để phục vụ cuộc sống con người là việc làm cần thiết nhưng muốn hưởng lợi ích lâu dài thì con người phải biết bảo vệ rừng. Cùng với việc chặt cây lấy gỗ, chúng ta phải biết trồng cây gây rừng. Khai thác lâm sản rừng phải có kế hoạch, có mức độ, nếu không, chẳng mấy chốc mà tài nguyên rừng cạn kiệt. Khi đó, thử hỏi con người lấy gì để chống đỡ với gió, với cát, với nước lũ ... và lấy đâu ra “rừng vàng” cho con cháu mai sau ?! Rừng thực sự bị đe dọa. Cái chết của những cánh rừng đang báo động hiểm họa với nhân loại cho nên bảo vệ rừng là bảo vệ thiên nhiên, bảo vệ chính

môi trường sống của chính con người. Hi vọng màu xanh của rừng sẽ trở lại. của chúng ta được trong lành và con tim chúng ta sẽ nghe được nhạc rừng từ những giọng chim ca ...

Viết thư kể về buổi thăm trường sau 20 năm xa cách

Cuộc sống đầy biến động . Những học sinh trường tôi đã chia tay nhau tái mái trường Thuận Thành yêu dấu này . Kể từ ngày đó một phần do bận việc cơ quan phần khác do công việc gia đình nên tôi chưa có dịp về thăm trường , thăm thầy , thăm cô . Hôm ấy nhân chuyến đi công tác tôi xin phép cơ quan nghỉ ba ngày để có dịp thăm lại trường xưa bạn cũ. Đi cùng tôi còn có mấy đồng nghiệp trong tòa soạn . Đó là chuyến đi đầy xúc động của tôi trong suốt những năm công tác ở hà nội

Bánh xe lăn đều và nhan htreeen con đường quen thuộc . Chỉ còn khoảng năm phút nữa là chúng tôi tới trường . Lòng tôi cứ bồn chộn rạo rục . Xe dừng lại ngay trước cổng trường. Cảnh trường khác xưa nhiều quá tôi gần như ko thể nhận ra. Thế là đã hai mươi năm kể từ khi chia tay , giờ tôi mới được trở lại đây nơi tôi đã từng có những kỉ niệm êm đẹp . Cổng trường này là nơi lũ học trò chúng tôi vẫn đợi nhau . Tôi ngó nghiêng như ngóng chờ 1 điều gì đó ...Áp mặt vào những thanh sắt của cánh cổng trường tôi nhìn xa xăm... Vẫn màu áo xanh hòa bình nhưng học sinh đang vui vẻ nô đùa hồn nhiên trong sân trường làm tôi nhớ quá những lần đá cầu nhảy dây trốn tìmcùng các bạn . Nước mắt tôi ứa ra , họng tôi tắc nghẹn như có cái gì chặn ngang . Tôi không thể kìm nổi xúc động này . Thầy cô ơi .. tiếng gọi sao mà

thân thương quá . Mong tìm lại những kỉ niệm ngày xưa , tôi bước vào , hàng vú sữa đã thay bằng hàng phượng vĩ nhưng tôi vẫn người thấy đâu đây mùi hương quen thuộc

hè đến phượng nở đỏ rực cả một góc trời . Ve kêu râm ran .ve ve ...Tiếng ve gọi hè gọi cả những hồi ức áo thơ đẹp đẽ . Tôi đi dạo một vòng quanh trường như dạo lại hững bài hát mà chúng tôi đã từng hát khi còn học dưới mái trường này . Tôi lầm bầm " hàng gế đá , xanh hàng cây góc sân trường , bạn thân hỡi ..." tôi dừng lại ko hát nữa nói đúng hơn là ko hát nổi..Xúc động !

Tôi ghé lại chỗ hàng liễu xanh rì , đó là nơi tôi và các thầy cô cùng các bạn chụp bức hình cuối cùng " bức ảnh " tôi nghĩ trong đầu và chạy lại về phía phi cơ Tôi bới tung va li tìm kiếm bu ớc ảnh
Đây rồi ! mắt tôi sáng lên vui vẻ Tay tôi lướt trên vuốt ảnh , lướt trên từng khuôn mặt nụ cười của thầy cô và các bạn . Nước mắt trao dâng , cảnh vật xung quanh nhòa đi trước mắt tôi

Tôi chạy vào văn phòng , chẳng có ai ngoài Bác hiền bác bảo vệ mà học sinh chúng tôi ngày xưa rất kính trọng và tin tưởng . Bác quý học sinh như con của mình . Bác đã già nhưng vẫn vui tính và nhanh nhẹn như ngày xưa . Hồi đó bố mẹ gởi tôi lên học và nhờ bác lo cơm nước cho tôi . Hằng ngày tôi nhổ tóc sâu cho bác . hai bác cháu nói chuyện với nhau rất vui vẻ . Trong 2 năm học ở trường bác đã cho tôi ko ít những lời khuyên bổ ích và đún đắn . Tôi tiến gần chỗ bác :
Bác...bác hiền ơi..>! tôi nghẹn ngào

Bác quay sang phía tôi , chăm chú nhìn

Trang...hã ?

Giọng bác run run , mắt bác sáng ngời và mặt bác vui vẻ . Bác trách tôi: Sao lâu rồi mà chẳng về đây với bác bác có bao nhiêu chuyện mà chẳng biết kể với ai , bác cứ ngóng mày mãi \! THẾ Hôm nay có việc gì mà lại về đây

Cháu về thăm bác . Tôi đùa

Thăm bác ? lại xạo rồi Bác cười hiền hậu .

Sao bác biết ? tôi nũng nịu > Cháu đùa thôi . HÔm nay cơ quan phân tụi cháu về trường mình làm bài phóng sự về phong trào thi đua và học tập của trường

à ! ra thế >Bác cười

Mấy bác cháu tôi ngồi nói chuyện hồi lâu thật vui vẻ . Một lúc bác hiền bảo Thôi mấy đứa ngồi nói chuyện bác phải lên đánh trống đây

BỌn tôi ngồi đùa 1 cách vui vẻ . nhác thấy xa có bo ngs người quen quen tôi tìm lại kí ức " cô huyền ' tôi nghĩ . Vẫn dáng người nhỏ nhắn tay hay đưa lên đầu và cả cách ôm cặp nữa . \ĐÚNG rồi tôi đứng bật dậy chạy lại phía cô ôm lấy cô thật chặt trông cô có vẻ xanh xao mệt mỏi : Cô không khỏe ạ \! tôi thắc mắt

à...ừ ...! mấy hôm nay thời tiết oi bức cô hơi mệt

Tôi lúng túng hỏi

Thế cô uống thuốc chưa à ? cô đừng quá sức cô à ! Cô nhfin tôi với con mắt triu mến . 2 cô trò trò chuyện với nhau cả buổi sáng . CÔ hroi tôi nhiều về cuộc sống của tôi . Các thầy y cô khác trng trường cùng đến nhưng chẳng còn ai , toàn giáo viên trẻ . Cô đứng lên nghiêm mặt Trang!

Dạ! tôi bật dạy

Hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên sau 20 năm của cô trò mình cô trò mình phải tâm sự với nhau thật nhiều chứ nhỉ cô vẫn cung tôi như ngày nào toi hôm đó , tôi đưa đồng nghiệp vào nhà trọ rồi ngủ với cô , 2 cô trò nsoi chiến thâu đêm suốt sáng

Đó là 1 chuyến công tác và là 1 chuyến thăm trường đầy xúc động của tôi .

TÔI RA VỀ , tới chào mọi người nhưng tôi hứa với bác HIỀN và cô sẽ trở lại vào 1 ngày ko xa . chuyến đi này đã giúp tô đậm thêm những kỉ niệm về mọi người , về thầy cô và các bạn . Ngay ngày sau đó bài phỏng sự về trường Thuận Thanh đã đc in ngay trên tờ báo nơi tôi làm việc